

שׁוֹאֲלִים
וּמְקַדְּשִׁים
בְּבֵית הָרֹב
יִצְחָק נָסִים

כתבה:

תמר זקס

יום ששני הגיע, והשמחה בגן רבה. גלעד ודפנה מטאטאים את החצר ומשקים את הגנה, יעל ומיכאל מסדרים את הקביות ומרדימים את הבבות.
כשהגן מוכן ומסדר, וכלם יושבים במעגל למפגש תפלה ולספור תורה, דפנה מבקשת מנעמי הגננת,
"נעמי, אולי תספרי לנו היום קדם את ספור התורה על אברהם ושרה, ואחרי שנסיים ללמד תורה נתפלל?"
"אבל דפנה, מסבירה יעל, קדם חיבים להתפלל כי התפלה חשובה יותר!"
"מה פתאום!" אומר מיכאל, "למוד תורה חשוב הרבה יותר!"

"לא נכון!" יעל עונה.
"כן נכון!" משיב לה מיכאל.
"לא נכון!" "כן נכון!" "לא נכון!" "כן..."
"רגע רגע, מיכאל ויעל, אפשר להתווכח, אבל אין צורך לריב.
שאלתם שאלה מעניינת וחכמה, כדאי לבדק מה החכמים חושבים על כך."

"יש לי רעיון!" קופצת ממקומה דפנה, "מחר, בשבת בבקר, אלך
עם אמא ואבא אל 'הראשון לציון' הרב נסים ואשאל אותו – הוא
בודאי ידע את התשובה!"
"רעיון מצוין, אני בטוחה שהרב הראשי של מדינת ישראל ישמח
לענות על השאלה היפה הזאת."

שֶׁבֶת בְּבֶקֶר, הָרְחוּבוֹת שְׁקֵטִים, הָרוּחַ מְנִיעָה אֶת
צִמְרוֹת הָעֵצִים. אָבָא, אִמָּא וְדַפְנָה עוֹלִים בַּמְדִּירָגוֹת
לְבֵיתוֹ שֶׁל הָרֵב בְּקוֹמָה הַשְּׁנִיָּה. לִיד הַדֶּלֶת מְחַכָּה
הָרֶבֶנִית וִיקְטוֹרִיָּה וּמְבָרֶכֶת אֶת הָאוֹרְחִים בְּקוֹל
נָעִים: "שֶׁבֶת שְׁלוֹם, בְּרוּכִים הַבָּאִים!"
"שֶׁבֶת שְׁלוֹם וּמְבָרֵךְ, בְּרוּכִים הַנִּמְצָאִים!"
אָבָא עוֹנָה.

בְּחֶדֶר הָאוֹרְחִים הַגָּדוֹל דִּפְנָה רוֹאָה
כְּסֹאוֹת מְסֻדָּרִים בְּמַעְגָּל וּמִמְתִּינִים
לְאוֹרְחִים. לֵיד הַחֲלוֹן יוֹשֵׁב הָרֵב יִצְחָק
נָסִים. לִפְנֵיו, עַל הַשְּׁטִיחַ, יוֹשְׁבִים
יְלָדִים וְיִלְדוֹת.

אֶל הַחֶדֶר עוֹד וְעוֹד אוֹרְחִים נִכְנָסִים.
שְׁלוֹשָׁה תִּירִים הַמְדַּבְּרִים בְּשֹׁפָה
שֶׁדִּפְנָה אֵינָה מְכִירָה, שְׁנֵי בַחוּרִים
עֲטוּפִים בְּטִלִית, סָבָא וְנָכֵד, גְּבֵרֶת אַחַת
עִם חֶמֶשׁ בְּרֹאשִׁית בִּידָה, וּגְבֵרֶת נוֹסֶפֶת אוֹחֶזֶת
בְּסִדּוֹר שְׁכָרִיכָתוֹ מִהֲדָרָת.

דִּפְנָה מְבִיטָה בָּרֵב וְרוֹאָה זֹוג עֵינִים מְחִיכוֹת מֵאַחוּרֵי
מִשְׁקָפִים עֲגָלִים. הָרֵב מְקַדֵּשׁ עַל הַיִּין וּמְבָרֵךְ אֶת
הַבָּאִים. אַחֲרֵי הַקְדוּשָׁה, הָרֵב וְהַרְבֵּנִית מְשׁוֹחָחִים עִם

הָאוֹרְחִים, דּוֹאָגִים שְׁלֹכְלָם יִהְיֶה מְקוֹם לְשִׁבְתָּהּ, מְצִיעִים עֹגֶת תַּפּוּזִים, פְּרוֹת וּשְׁתִּיָּה קָרָה.
"כָּל כֵּךְ הָרֵבָה אוֹרְחִים הִגִּיעוּ לְקְדוּשָׁה!" דִּפְנָה מִתְפַּלֶּאֶת,

"מִתִּי אוֹכֵל לְשֹׁאֵל אֶת הָרֵב שְׁאֵלָה?"

"אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁעֲכָשׁוּ זָמַן טוֹב לְשֹׁאֵלוֹת, אָבָא מְעוֹדֵד אוֹתָהּ.

דִּפְנָה נִעְמָדָת... אַךְ מִתְחַרְטֶת וּמִתִּישֶׁבֶת בַּחֲזָרָה.

"שֶׁאֲשֹׁאֵל אֶת הָרֵב עֲכָשׁוּ? אֲנִי רוֹאָה שֶׁהָרֵב עָסוּק,

אֲנִי... אֲנִי... אוֹלֵי כָדָאִי שֶׁאֲשֹׁאֵל אוֹתוֹ בְּפַעַם אַחֶרֶת..."

מקצה החדר הרב רואה את אבא ולידו את דפנה אוהדת בחזקה בידה של אמא,
נעמדת ומתישבת. הרב נסים נגש אליהם ושואל את דפנה: "מה שמך?"
"קוראים לי דפנה, ואני בגן חובה."

"דפנה, את רוצה לשאל אותי שאלה?"
"אה...כן... אתמול בגן לא הצלחנו להחליט מה חשוב יותר – ללמד תורה או להתפלל."
"זו שאלה יפה וחכמה. ומה החברים בגן חושבים?" שואל הרב נסים.
"מיכאל חושב שלמוד תורה הוא הכי חשוב, כי בתורה כתובות כל המצוות.
אבל החברה שלי יעל חושבת שהתפלה חשובה יותר כי אנחנו מתפללים כל יום,
מודים לה' ומבקשים שנוכל ללמד תורה."

“ומה את חושבת דפנה? מה חשוב יותר – ללמד תורה או להתפלל?”
“אני? דפנה מהרהרת, אני חושבת כמו מיכאל שלמך תורה הוא הכי חשוב... לא! בעצם... אני חושבת כמו יעל שהתפלה חשובה יותר... או ש... בעצם קשה לי להחליט!”
הרב מחיך אל דפנה ואומר, “את יודעת דפנה, גם החכמים מתלבטים בשאלה ששאלתם בגן.
כשאנחנו מתפללים – ה’ שומע אותנו.
וכשאנו לומדים תורה – אנחנו שומעים מה ה’ אומר לנו.
שני הדברים חשובים.
יש חכמים הסבורים שלמוד התורה קודם – ויש חכמים הסבורים שהתפלה קודמת.
ואף שהחכמים מתוכחים ואינם מסכימים, הם ממשיכים לכבד איש את רעהו.”
“כמו החברים בגן שלנו! דפנה צחקה.
“נכון, הנהן הרב בראשו,
“מי יודע, אולי גם אתם עוד תהיו תלמידי חכמים גדולים...”

הַמַּסָּע לְעַם יִשְׂרָאֵל

כתבה:

רחל סלייטר

המכונית הכחולה נמנמה כל הלילה בחניה ליד בית האבן בעיר ירושלים.
כאשר האיר היום, הגיע הנהג והניע את המכונית. המכונית השתעלה
קלות, פקחה זוג עיניים עגלות והביטה בצפייה לעבר הפתחים המקשטים
של הבית.

הרב יצא מהבית ונחפז לכוון המכונית.
"בקר טוב!" ברח הרב את הנהג בפנים מאירות ונכנס פנימה.
"בקר אור, כבוד הרב נסים," השיב הנהג ביראת כבוד והחל בנסיעה.
"גם היום נמשיך במסע המשמח במדינת ישראל,"
אמר הרב והביט בעננים האפורים שכסו את השמים.

”לָאָן נִסֵּעַ הַיּוֹם בְּדֶרֶךְ הַסְּלוּלָה?
לְמוֹשֵׁב, לְקִבּוּץ אוֹ לְעִיר הַגְּדוּלָה?”
פָּנָה הַנֶּהָג אֶל הָרֵב בְּשֵׂאלָה.

”בְּכָל מְקוֹם שֶׁאֵלִיו נִגִּיעַ נִפְגַּשׁ וְנִכְיָר עוֹד וְעוֹד אֲנָשִׁים
טוֹבִים בְּמִדֵּינַת יִשְׂרָאֵל,” אָמַר הָרֵב, ”נֵצֵא לְדֶרֶךְ!”

”פִּיפּ פִּיפּ!” צָפְרָה הַמְּכוֹנִית
בְּשִׂמְחָה וַיֵּצֵאָה לְדֶרֶכָּה.

גַּשְׁם קל החל לָרֶדֶת. הַמְכוֹנִית נִסְעָה בְּזִהוּרֹת עַל הַכְּבִישׁ הָרֹטֵב. טְפוֹת הַגֶּשֶׁם נִקְשׁוּ עַל גַּג הַמְכוֹנִית, וְטִפָּה אַחַת שְׁקוּפָה הִחְלִיקָה לָאֶטָה עַל שִׁמְשֵׁת הַחֲלוֹן.

”טִיף טִיף טַף...”

מִשְׁעָמִים לִי לְטִפְטִיף,

הָאֵם אֶפְשָׁר אֲלִיכֶם לְהִצְטָרֵף?

”בְּשִׁמְחָה,” עֲנָתָה הַמְכוֹנִית לְטִפַּת הַגֶּשֶׁם, ”הַגַּעַת מִמֶּשׁ מִשְׁמַיִם, חִפְשָׁתִי חֲבֵרָה שְׂאוּכַל לְפִטְפֹּט אֶתָּה.”

הַטִּפָּה הִצִּיצָה פְּנִימָה מִבַּעַד לַשִּׁמְשָׁה הָרֹטֵבָה.

”מִי הָאִישׁ הַנוֹסֵעַ אֶתָּךְ?” הִיא הִתְפַּעֲלָה, ”פָּנִיו מְאִירוֹת, וְהוּא לּוֹבֵשׁ גְּלִימָה כַּה מְפָאֶרֶת, רְקוּמָה בְּחוּטֵי זָהָב וְכֶסֶף, הוּא נִרְאֶה כְּמוֹ מֶלֶךְ!”

”זֶהוּ הָרֵב יִצְחָק נָסִים, ‘הָרֹאשׁוֹן לְצִיּוֹן’, אִמְרָה הַמְכוֹנִית,
”הוּא הָרֵב הָרֹאשִׁי שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל.”

“לֹאן אַתֶּם נוֹסְעִים בַּדֶּרֶךְ הַסְּלוּלָה?
לְמוֹשֵׁב, לְקַבּוּץ אוֹ לְעִיר הַגְּדוּלָה?”
הִתְעַנְיָה הַטֶּפֶה הָעֵגְלָה.

“כְּשֶׁהָרֵב נָסִים הִכְתֵּר לְהִיּוֹת ‘הָרֹאשׁוֹן לְצִיּוֹן’, הוּא הִחְלִיט לְצֹאת לְמַסָּע בְּמִדְיַנַת יִשְׂרָאֵל,
סִפְרָה הַמְּכוֹנִית, “הָרֵב נוֹסֵעַ לְכָל מְקוֹם, גַּם בְּגֶשֶׁם גַּם בַּחֶם. הוּא מְפַסֵּיק אֶת לְמוֹד הַתּוֹרָה
הָאֱהוֹב עָלָיו כִּדִּי לְהַפְגִּישׁ עִם כָּלֶם.”

“זֶה נִשְׁמַע מְעַנִּין מְאֹד,” אָמְרָה הַטֶּפֶה, “סִפְרִי לִי עוֹד עַל הָרֵב, סִפְרִי לִי עוֹד, בְּבִקְשָׁה!”
“יוֹם אֶחָד טָס הָרֵב לְאַרְץ רְחוֹקָה, לְצִרְפֶּת,” סִפְרָה הַמְּכוֹנִית, “חָכוּ לוֹ שָׁם יְהוּדִים רַבִּים.
הוּא בִקֵּשׁ לְשׁוֹחֵחַ גַּם עִם הַיְלָדִים וְאָמַר לְכָלֶם כִּמָּה חָשׁוּב לְלַמֵּד תּוֹרָה וּלְעֲלוֹת לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל.”
“בְּטַח תִּסָּעוּ לְבַקֵּר אוֹתָם כְּשֶׁהֵם יִגִּיעוּ לְאַרְץ,” אָמְרָה הַטֶּפֶה.

המכונית נסעה למרגלות ההר. קרני שמש חמימות בקעו מבעד לעננים ולטפו את פרחי השדה. אל גג המכונית עפה דבורה, ועל רגליה אבקת פרחים צהבה.

"זום זום זום... משעמם לי לעופף,

האם אפשר אליכם להצטרף?"

"בשמחה!" ענתה המכונית לדבורה.

"מי האיש הנוסע אתכם?" רפרפה הדבורה בכנפיה,

"הוא נראה כמו הכהן הגדול עם המצנפת שעל ראשו."

"זהו הרב יצחק נסים, הראשון לציון," הסבירה הטפה.

”לֹאֲנִי אַתֶּם נוֹסְעִים בַּדֶּרֶךְ הַסְּלוּלָה?
לְמוֹשֶׁב, לְקִבּוּץ אוֹ לְעִיר הַגְּדוֹלָה?”
זִמְזָמָה הַדְּבוּרָה הַעֲמִלָּה.

”בְּכָל יוֹם אֲנִי נוֹסְעִים לְמָקוֹם אַחֵר בְּמִדְיַת יִשְׂרָאֵל,” עֲנְתָה הַמְּכֹנִיָּת, ”אֶתְמוּל
נִסַּעְנוּ לְאֲשְׁקֵלוֹן לִפְגֵּשׁ עוֹלִים חֲדָשִׁים מִתִּימָן וּמִכּוֹרְדִּיסְטָן, מִמְּרוֹקוֹ וּמִרּוֹמְנִיָּה.
גֶּשֶׁם חֲזָק יָרַד וְהִרְטִיב אֶת אֹהֶל הַבַּד שָׁבוּ הֵם גָּרִים.”
”בְּרִירִר...” רָעְדָה הַטֶּפָּה.

”בְּטַח הָיָה לָהֶם רֶטֶב וְקָר,” אָמְרָה הַדְּבוּרָה וְנִעְנְעָה אֶת הַמַּחוּשִׁים שָׁלָה.
”הָעוֹלִים סִפְרוּ לָרֶב עַל הַדֶּרֶךְ הָאֲרָכָה שֶׁהִגִּיעוּ בָּהּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,” הִמְשִׁיכָה
הַמְּכֹנִיָּת לְסִפּוּר, ”הֵם הִתְרַגְּשׁוּ מְאוֹד לִרְאוֹת אֶת הָרֶב מִגִּיעַ עַד אֲשְׁקֵלוֹן כִּדִּי
לְהִקְשִׁיב לָהֶם וּלְעוֹדֵד אוֹתָם. הוּא אָמַר לָהֶם שֶׁבְּקֶרֶב יִבְנוּ לָהֶם בָּתִּים לְגוֹר
בָּהֶם.”

המכונית המשיכה לנסע בכביש המתפתל בין השדות הירוקים. בקצה הכביש נראו בתים עם גגות אדמים ולפניהם שלט גדול שעליו כתוב: "קבוץ יפעת". המכונית נעצרה, הטפה נטפה אל האדמה והדבורה נפנסה לשלום בכנפיה ועפה למצץ צוף מפרחי השדה. אנשי הקבוץ עמדו ליד השער וצפו לרב. הרב נסים ירד מהמכונית ועיניו הטובות נוצצות. ילדי הקבוץ באו לקראת הרב, מנופפים בדגלי ישראל קטנים שהכינו בגן. ילד אחד הגיש לרב זר פרחים שקטף לכבודו. הרב חייך אל הילדים ונהנה לשוחח אתם. "אין הפכתם מדבר לישוב פורח!" התלהב הרב והסתכל על שדות החטה, "אתם עובדים את האדמה ומישבים את הארץ – מצוה גדולה אתם עושים!" "ברוך הבא הרב נסים!" אמרו חברי הקבוץ בחיוך רחב, "אנחנו שמחים שהרב הראשי של מדינת ישראל בא לבקר, לשוחח ולשמע אותנו."

וְמָה חֲשִׁבָה הַמְכוֹנִית שֶׁצִּפְּתָה בְּסִבְלָנוֹת בַּחֲנִיָּה?
”נִסְעָנוּ הַשְּׁבוּעָה לְצִפּוֹן הָאָרֶץ וְגַם לַמַּעְרָב,
בְּכָל מְקוֹם הִתְרַגְּשׁוּ כָּל כֶּן לַפֶּגֶשׁ אֶת הָרֵב.
מַעֲנִין לָאֵן נִסֵּעַ מֵחֵר... בְּאִיזָה יָשׁוּב הָרֵב יִבְחָר?”

טוב לי תורת פִּיךָ מֵאֵלַי זֶהב וְכֶסֶף

כתבה:
תמר זקס

שַׁבַּת בְּבִקְרָה, בֵּית הַכְּנֶסֶת מואר באור בְּהִיר וְנֹעִים. הָרַב יִצְחָק נָסִים נִגַּשׁ אֶל אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ, הִסִּיט אֶת הַפֶּרֶכֶת, פָּתַח אֶת הַהֵיכָל וְהוֹצִיא מִתּוֹכוֹ סֵפֶר תּוֹרָה מִיָּחָד. סֵפֶר תּוֹרָה שְׁמוֹר בְּנִרְתִּיק כֶּסֶף מְשֻׁבָּץ חֲרוּזֵי אֶלְמָגִים, וְעֲלָיו תְּלוּיִים רְמוֹנִים וּפַעֲמוֹנִים כְּסוּפִים. שְׁמַחָה גְדוֹלָה מְלָאָה אֶת לְבוֹ שֶׁל הָרַב נָסִים בְּעוֹדוֹ עוֹבֵר בֵּין הַמִּתְפַּלְלִים וְסֵפֶר הַתּוֹרָה הָעֲתִיק בְּחִיקוֹ, סֵפֶר תּוֹרָה מִיָּחָד שֶׁהִגִּיעַ לִירוּשָׁלַיִם מֵהָעִיר חֶבְרוֹן.

וְכִיצַד הִגִּיעַ סֵפֶר הַתּוֹרָה הָעֵתִיק אֶל בֵּית הַכִּנְסָת שֶׁל הָרַב נָסִים?
סִפּוּרוֹ שֶׁל סֵפֶר הַתּוֹרָה הַתְּחִיל לִפְנֵי שָׁנִים רַבּוֹת מְאֹד, לִפְנֵי שִׁקְמָה מְדִינַת יִשְׂרָאֵל, וְלִפְנֵי
שֶׁהָיוּ לָנוּ חִילִּים וְשׁוֹטְרִים שִׁישְׁמְרוּ וַיִּגְנוּ עָלֵינוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. בְּאַחַד הַיָּמִים הָרְגִישׁוּ
מִתְּפַלְלֵי בֵּית הַכִּנְסָת "אַבְרָהָם אַבִּינוּ" בְּעִיר חֲבֵרוֹן שֶׁעָלִיהֶם לַעֲזֹב אֶת הָעִיר בְּמַהֲרָת כִּי
גַם הֵם גַּם בֵּית הַכִּנְסָת וְסִפְרֵי הַתּוֹרָה שֶׁלָּהֶם נִמְצְאוּ בְּסִכְנָה גְּדוֹלָה.
מָהָרוּ וָרָצוּ אֶל בֵּית הַכִּנְסָת. נִגְשׁוּ אֶל אָרוֹן הַקֹּדֶשׁ, הִסִּיטוּ אֶת הַפֶּרֶכֶת, פָּתְחוּ אֶת הַהִיכָל
וְהוֹצִיאוּ אֶת סִפְרֵי הַתּוֹרָה מִתּוֹכוֹ.

"יִשְׁנֹנוּ סֵפֶר תּוֹרָה נֹסֵף," נִזְכַּר יַעֲקֹב עֲזָרָא, אֶחָד הַמִּתְּפַלְלִים, "סֵפֶר תּוֹרָה עֵתִיק שֶׁנִּמְצָא
בְּהִיכַל בֵּית הַכִּנְסָת שֶׁבִּקְצָה הָעִיר, חִיבִים לְהוֹצִיא גַם אוֹתוֹ מִחֲבֵרוֹן."
"אַתָּה צוֹדֵק, זֶהוּ סֵפֶר שֶׁנִּשְׁמַר בְּעִיר חֲבֵרוֹן בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת," אָמַר מֹשֶׁה לִּוִי, "אִם לֹא
נֹצִיא אוֹתוֹ עַכְשָׁיו, הוּא עָלּוּל לְהַעֲלִם וּלְעוֹלֵם לֹא נִזְכֶּה לָשׁוּב וּלְקַרֵּא בּוֹ!"
"אַבֵּל הַסִּכְנָה גְּדוֹלָה מְדִי, אֵין מִי שִׁישְׁמַר עָלֵינוּ" אָמַר בְּצַעַר בְּנֵימִין, כְּשִׁיצָא בְּחִפְזוֹ עִם
סֵפֶר הַתּוֹרָה הָאַחֲרוֹן, "לֹא נוֹכַל לְהִגִּיעַ עַד קֶצֶה הָעִיר, נִצְטָרֵךְ לְהַשְׁאִיר אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה
הָעֵתִיק בְּחֲבֵרוֹן."

בְּלִית בְּרָרָה וּבְצַעַר גָּדוֹל הִשְׁאִירוּ הַמִּתְּפַלְלִים אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הָעֵתִיק בְּחֲבֵרוֹן. עָלוּ
לִירוּשָׁלַיִם וּמָהָרוּ לִבְנוֹת בָּהּ בֵּית כְּנֶסֶת חָדָשׁ לְסִפְרֵי הַתּוֹרָה שֶׁהֵבִיאוּ אִתָּם מֵעִיר הָאֲבוֹת.

בְּכָל שַׁבָּת, כְּאִשֶּׁר הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת הַתּוֹרָה שֶׁל שַׁחֲרִית, פָּתְחוּ
מִתְּפִלֵּי חֲבֵרוֹן אֶת אָרוֹן הַקֹּדֶשׁ וְשִׁמְחוּ בְּסִפְרֵי הַתּוֹרָה שֶׁלָּהֶם.
אֵךְ שִׁמְחָתָם אֵף פַּעַם לֹא הִיְתָה שְׁלֵמָה כִּי זָכְרוּ אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה
שֶׁנִּשְׁאָר בְּעִיר חֲבֵרוֹן.

יוֹם עָבַר וְעוֹד יוֹמִים, שָׁנָה חָלְפָה וְעוֹד שְׁנָתִים. בְּבֹקֶר חֲרָפִי וְגִשּׁוּם
אֶחָד הִגִּיעַ יַעֲקֹב עֲזָרָא עִם בְּשׂוֹרָה טוֹבָה.

”סֵפֶר הַתּוֹרָה הָעֵתִיק לֹא אָבַד וְלֹא נִעְלָם! הוּא נִמָּצָא שָׁלֵם בְּבֵיתוֹ
שֶׁל סוֹחַר עֲרָבִי!” הוֹדִיעַ בְּשִׁמְחָה.

”זֶהוּ סוֹחַר שֶׁל חִפְצִים עֵתִיקִים,” סִפֵּר יַעֲקֹב עֲזָרָא, ”הוּא מוֹכֵן לְמַכֵּר

לָנוּ אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה אִם נִשְׁלֵם בְּעֵבוֹרוֹ מֵאָה וְעֶשְׂרִים לִירוֹת.”

”מֵאָה וְעֶשְׂרִים לִירוֹת?!” נָדְהָם בְּנֵי־מִין, ”זֶה הֶרְבֵּה מְאֹד כֶּסֶף!”

”מָה נַעֲשֶׂה? אֲנַחְנוּ חִיָּבִים לְהַצִּיל אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה!” קָרָא מִשָּׁה לְוִי.

”אוֹלֵי נִפְנָה אֶל הָרֶב נָסִים,” הִצִּיעַ יַעֲקֹב עֲזָרָא, ”הוּא בּוֹדֵאֵי יָדַע מָה

אֲפָשֶׁר לַעֲשׂוֹת.”

הָרַב נָסִים הִקְשִׁיב לְסִפּוּרָם שֶׁל הַמַּתְפַּלְלִים וְחָשַׁב אִיךָ יוֹכַל לַעֲזֹר. חָשַׁב וְחָשַׁב וּלְבַסּוֹף
הִחְלִיט וְאָמַר, "אֲנִי אֶצְלִיחַ לְהַשִּׁיג מָאָה וְעֶשְׂרִים לִירוֹת. אֶקְנֶה אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה".
"אָךְ יֵשׁ לִי בִקְשָׁה אַחַת קְטָנָה," הוֹסִיף הָרַב וְאָמַר, "כְּשֶׁתִּקְבְּלוּ אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הָעֵתִיק
לְיַדְכֶם, הִבִּיאוּ אוֹתוֹ אֶל בֵּית הַכִּנְסַת הַקְּרוֹב לְבֵיתִי. שָׁם אוּכַל לְשַׁמֵּר עָלָיו עַד אֲשֶׁר יָבִנוּ
שׁוֹב בְּתֵי הַכִּנְסַת בְּחֶבְרוֹן."

כְּשֶׁקִּבֵּל הָרֵב אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה, שָׂמַח בּוֹ שֶׁמָּחָה גְּדוּלָּה.
מִיד הַזְמִין תֵּיק מִיָּחָד לְסֵפֶר הַתּוֹרָה. תֵּיק מְשַׁבֵּץ חֲרוּזֵי אֲלֻמָּגִים,
וְעָלְיוֹ תְּלוּיִים פְּעֻמוֹנִים וְרִמּוֹנִים כְּסוּפִים.
מֵאֵז, בְּכָל שַׁבָּת, כְּשֶׁסֵּפֶר הַתּוֹרָה הָעֵתִיק בְּיָדָיו, מִלָּאָה שֶׁמָּחָה
גְּדוּלָּה אֶת לְבוֹ שֶׁל הָרֵב. הוּא יָדַע וְהָאֱמִין שֶׁבִּקְשָׁתוֹ עֲתִידָה
לְהִתְקִים וְסֵפֶר הַתּוֹרָה שֶׁעָזַר לְהַצִּיל יִחְזַר בְּמִהְרָה לְחִבְרוֹן
עִיר הָאֲבוֹת.

לא עברו שנים רבות, זכינו להקמת מדינת ישראל, חזרנו לכתל המערבי ולחברון.
בקשתו של הרב התמלאה במלאכה. כפי שהתפלל והאמין וידע כל השנים,
בתי הכנסת בחברון נבנו מחדש.
ספרי התורה החזרו לעיר האבות, בתהלוכה, שירה ורקודים.
ברב פאר והדר הכנס להיכל בית הכנסת "אברהם אבינו" ספר תורה עתיק ומיוחד,
ספר התורה שהציל הרב יצחק נסים.

מי ישא את ספר התורה?

כתבה:

רחל סלייטר

רוח סתיו קלילה מפריחה עלי שלכת צהבים ברחובות העיר ירושלים. ילדי הגן עומדים ליד הגדר ומביטים אל הרחוב.

"נוק נוק נוק" נשמעות לפתע נקישות קצובות על מרצפות האבן. איש לבוש מדים וכובע מצחיה לראשו צועד ומקיש במטהו בקצב אחיד.

"הקואס מגיע!" צועק אפרים לחבריו ומצביע על האיש הצועד ברחוב.

"הקואס, שומר הראש של הרב עזיאל, מבשר לכלם לפנות את הדרך לרב," מתרגשים ילדי הגן ומביטים ברב ההולך אחרי הקואס.

הילדים מצטופפים ליד הגדר ומנופפים לשלום. הרב עטור זקן לבן, לבוש גלימה מפארת ולראשו מצנפת. הוא מחיך אל הילדים, מנופף אליהם בידו וממשיך בדרך.

“למה הרב עזיאל הולך לאט כל כך?” שואל אפרים.
“הרב זקן מאוד, וההליכה קשה עליו,” עונה מיכל הגננת ומביטה עליו ביראת כבוד.
הרב מתרחק מספר צעדים ונעצר לנח.
“זקנתי,” חושב הרב, “שנים רבות אני הרב הראשי, הגיע הזמן לבחר ברב ראשי אחר
במקומי... בארץ ישראל יש תלמידי חכמים רבים, במי מהם כדאי לבחור?”
בדרך הביתה שב הרב עזיאל ומרהר בשאלה. גם בלילה הוא מרבה לחשב ואינו מצליח
להרדם, ורק לאחר דקות ארוכות נרדם.

בשנתו, חולם הרב חלום.

"היכן אני נמצא?" שואל את עצמו הרב עזיאל ומביט בבית הכנסת המפאָר שבו נמצא.

שני אַרונות קדש נצבים שם, ומעליהם מציר ציור גדול של הכתל המערבי.

"ברוך הבא לבית כנסת 'רבן יוחנן בן זכאי', מברכים אותו המתפללים בבית הכנסת

ומפלסים לו דרך לארון הקדש. הרב מחבק את ספר התורה היקר לו. הוא מנסה לשאת

אותו, אך אי אפשר להזיז את ספר התורה ממקומו!

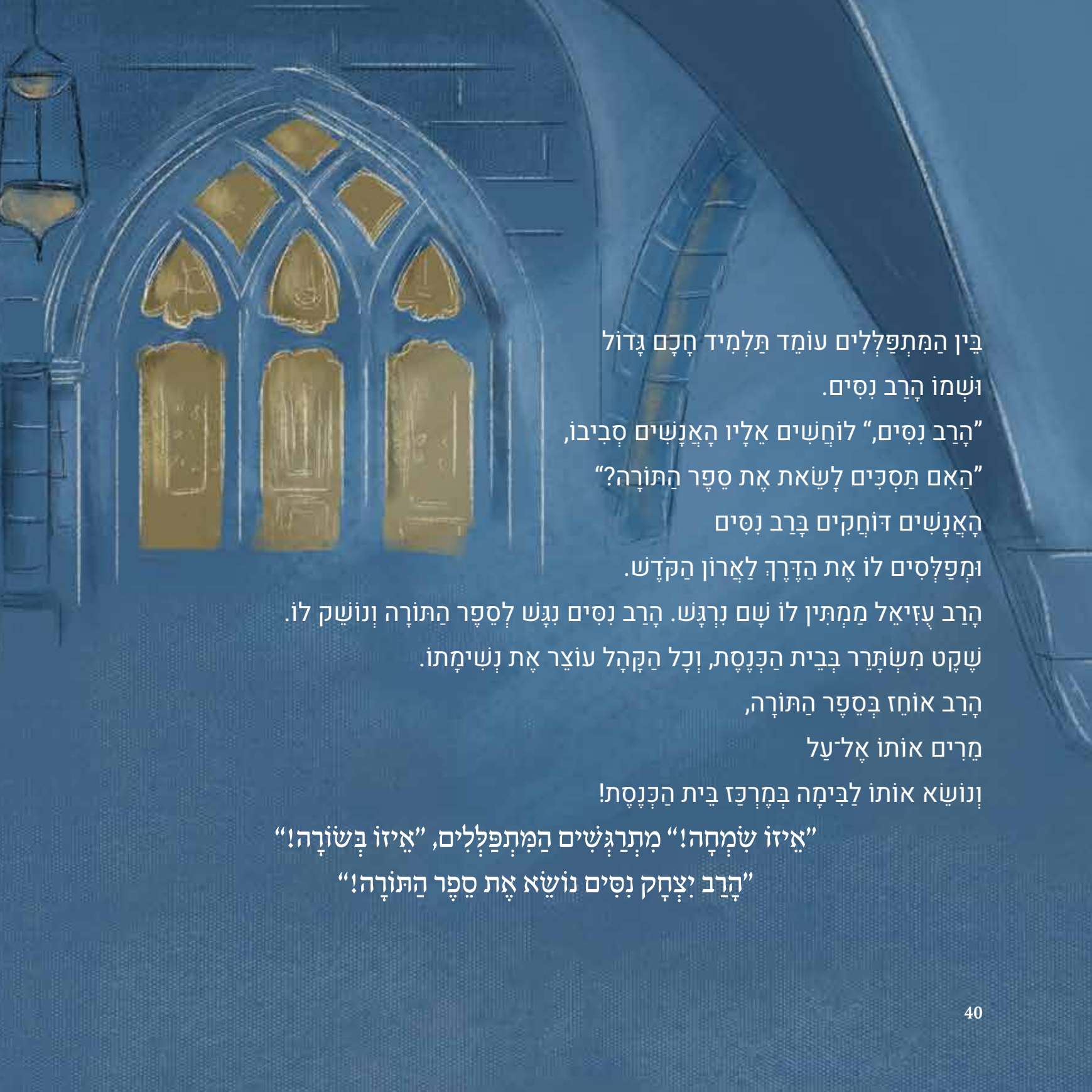
"אי אפשר לשאת את ספר התורה!"
נאנחים המתפללים בחיל ובמוצא.

אל אַרֹן הַקֹּדֶשׁ נִגַּשׁ רַב בַּעַל הַדֶּרֶת פָּנִים. הוּא מְבִיט כָּל־פִּי מַעֲלָה וּשְׁפָתָיו לֹחֲשׁוֹת תַּפְלָה.
גַּם הוּא מְנַסֶּה לְשׂאֵת אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה, אֲךָ אֵינוֹ מַצְלִיחַ.
אַחֲרָיו נִכְנָס לְבֵית הַכִּנְסֶת אָדָם נוֹסֵף וּפָנָיו מְאִירוֹת. הוּא נוֹתֵן צִדְקָה לַעֲנִיִּים בַּפֶּתַח וּמַחֲיֶה
אֲלֵיהֶם. הוּא נִגַּשׁ לְאֹרֹן הַקֹּדֶשׁ וּמְנַסֶּה בְּלִי הַצִּלְחָה לְשׂאֵת אֹף הוּא אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה.
בְּזֶה אַחֵר זֶה נִגָּשִׁים מִתְּפַלְלִים אֶל אֹרֹן הַקֹּדֶשׁ, אֲךָ גַּם הֵם אֵינָם מַצְלִיחִים לְשׂאֵת אֶת
סֵפֶר הַתּוֹרָה.

"הֲאֵם יִמָּצֵא הָאִישׁ שְׂיֻכַּל לְשׂאֵת אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה?"
נְאֻנְחִים הַמִּתְּפַלְלִים וּמְבִיטִים סָבִיב בְּחִיל וּבְמוֹדָא.

בין המתפללים עומד תלמיד חכם גדול
ושמו הרב נסים.

“הרב נסים, לוחשים אליו האנשים סביבו,
“האם תסכים לשאת את ספר התורה?”

האנשים דוחקים ברב נסים
ומפלסים לו את הדרך לארון הקדש.

הרב עזיאל ממתין לו שם נרגש. הרב נסים נגש לספר התורה ונושק לו.
שקט משתרר בבית הכנסת, וכל הקהל עוצר את נשימתו.

הרב אוחז בספר התורה,
מרים אותו אל-על

ונושא אותו לבימה במרכז בית הכנסת!

“איזו שמחה!” מתרגשים המתפללים, “איזו בשורה!”

“הרב יצחק נסים נושא את ספר התורה!”

הָרַב עֲזִיאל מִתְעוֹרָר מִשְׁנָתוֹ וְנֹזֵקֵר בַּחֲלוּם הַמִּיחָד. מִיָּד הוּא מְזַמֵּן אֶת הָרַב נָסִים אֶל בֵּיתוֹ.
"הָרַב נָסִים," אֹמֵר הָרַב עֲזִיאל בְּקוֹל נִרְגָּשׁ, "חֲלַמְתִּי הַלַּיְלָה חֲלוּם שְׁעָזַר לִי לְהַחֲלִיט
שְׂאֵתָה הָרַב הַמִּתְאַיִם לְשִׁבֶּת עַל כֶּסֶּאִי, אַתָּה תִּהְיֶה הָרֹאשׁוֹן לְצִיּוֹן הַבָּא!"
"כִּיצַד אוֹכֵל לְשִׁבֶּת עַל כֶּסֶּא מְכַבֵּד שְׂכֵזָה?" מִתְפַּלֵּא הָרַב נָסִים, "כָּל רְצוֹנִי לַעֲסֹק בַּתוֹרָה.
אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ אִם אֲנִי הָאִישׁ הַמִּתְאַיִם לִהְיוֹת הָרַב הָרֹאשִׁי."

”וַדַּאי שְׂאֵתָה מִתְּאִים!” מְשִׁיב לוֹ ‘הָרָאשׁוֹן לְצִיּוֹן’ בְּבִטְחָה, ”אַתָּה לּוֹמֵד תּוֹרָה יוֹמָם וּלְיָלָה,
עוֹזֵר לְאֲנָשִׁים רַבִּים גַּם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגַם בְּאַרְצוֹת רְחוֹקוֹת, עוֹשֶׂה צְדָקָה וְחֶסֶד וְעוֹד
מַעֲשִׂים טוֹבִים רַבִּים!”
הָרַב נִסִּים מְקַשֵּׁב נִרְגָּשׁ לַדְּבָרָיו.
”בְּקֶרֶב תִּכְתֹּר לַהֲיֹוֹת הָרַב הָרָאשִׁי שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל!” מְכַרִּיז הָרַב עֲזִיָּאֵל בְּשִׁמְחָה.

שמש אביב חמימה מאירה את העיר ירושלים. ילדי הגן עומדים ליד הגדר ומביטים על שירה של מכוניות מהדרות הנוסעת ברחוב. סביב המכוניות רוכבים שוטרים על סוסים אצילים. אופנועים כבדים נוסעים בצד השירה באורות מהבהבים. השירה נעצרת ליד בית הכנסת. קולות נגינה נשמעים מתוך בית הכנסת, וקהל רב עומד חגיגי ונרגש וממתין לבאים.

"הקואס מגיע!" צועק אפרים ומצביע על המכונית שנעצרה.
"נוק נוק נוק" נשמעות לפתע נקישות קצובות על מרצפות האבן.

שני קואסים לבושי הדר, חרב מבריקה בחגורתם ושרביט עטור כסף בידיהם, צועדים לפני הרב וצחק נסים.

"מִי הָרַב הַזֶּה?" לוחש אֶפְרַיִם בְּמִבּוֹכָה, "אֲנִי לֹא מֵכִיר אוֹתוֹ..."
"זֶה הָרַב הָרֹאשִׁי הַחֹדֶשׁ", אוֹמֶרֶת מִיכָל הַגִּנָּנֶת בִּירְאֵת כְּבוֹד, "קוֹרְאִים לוֹ
הָרַב יִצְחָק נָסִים."

כָּל הַיְלָדִים מַצְטוּפְפִים לִיד הַגֶּדֶר וּמְנוֹפְפִים לְשָׁלוֹם.

הָרַב מַחֲיָה אֶל הַיְלָדִים, מְנוֹפֵף בְּיָדוֹ
וּמִמָּשִׁיךְ לַצֶּדֶד אֶל טֶקֶס הַכְתָּרָתוֹ
לָרַב הָרֹאשִׁי שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל.

